NEOBYČEJNÝ PES

Will Chesney
U.S. Navy SEAL

s Joem Laydenem

Můj partner z týmů SEAL při přepadu Usámy bin Ládina

OMNIBOOKS

ÚVOD

Tohle nemusí být úplně ten příběh, jaký očekáváte. Mohu to klidně objasnit úplně od začátku.

Sloužil jsem třináct let v americkém námořnictvu, z toho jedenáct let jako SEAL, a zúčastnil jsem se nespočetných operací a misí, které byly po 11. září 2001 součástí války s terorismem. Jako člen SEAL týmu XXX jsem byl na jaře roku 2011 na území Pákistánu, kde byl zastřelen nejcennější z důležitých cílů Usáma bin Ládin. Dá se tedy klidně říct, že jsem byl u pěkného průseru. Ale to je jen část celého příběhu a není to ani ta nejdůležitější část.

Víte, když jsem měl to privilegium sloužit po boku jedněch z nejstatečnějších a nejlepších mužů, s jakými se můžete vůbec kdy setkat, dostalo se mi také velké cti tím, že jsem mohl pracovat s neobvyklým a neoslavovaným hrdinou, jehož role v moderním válčení a konkrétně ve válčení proti terorismu je těžko pochopitelná. Samozřejmě pokud jste s ním nebo s jedním z jeho druhů, čtyřnohých bojovníků, nesloužili.

Vyrůstal jsem se psy a vždy jsem byl milovníkem psů, ale nikdy jsem neměl ani tušení, do jaké míry byli psi zapojeni do armády, dokud jsem se nestal SEALem a nezačal slýchat různé příhody. Vzpomínám si, jak jsem vešel začátkem kursu do výcvikové místnosti a uslyšel následující pokyn:

„Zvedněte ruku, pokud váš život někdy zachránil pes.“

Přibližně devadesát procent mužů v místnosti bez váhání zvedlo ruku. Nesmáli se. Neusmívali se. Tohle byla skutečně vážná záležitost.

Může vám pes zachránit život? To si sakra pište, že může. V mém případě se to stalo mnohokrát. Na bojišti i mimo něj.

Tohle je můj příběh, ale je to také příběh jednoho z vojenských služebních psů (Military Working Dogs; MWD). Ještě přesněji byl součástí výrazně vyspělejší podmnožiny MWD známé jako CAD - Combat Assault Dogs – bojoví útoční psi. A byl ze všech nejznámější díky svému zapojení do útoku na bin Ládinovu usedlost. Byl to psí SEAL jménem Cairo, třicetikilový belgický malinois, druh belgického ovčáka, hovorově také maliňák. Skákal z letadel, slaňoval z vrtulníku, plul přes potoky a řeky, vyčmuchával silniční improvizovaná výbušná zařízení a v některých

případech doslova odzbrojoval povstalce. V krátkosti dělal vše, co od něj očekávaly jeho lidské protějšky, a dělal to s neochvějnou věrností a odpovídající odvahou. Byl jsem ochoten za něj schytat kulku a ve skutečnosti on schytal jednu za mne. Takže tohle je kniha o něm, stejně tak jako o mně. Možná víc o něm.

Poprvé jsem se s Cairem setkal v létě 2008. Tou dobou jsem byl šest let v námořnictvu, téměř celou dobu jako SEAL, a měl jsem za sebou několik nasazení, naposledy v Iráku. Byl jsem na své stálé základně ve Virgínii, se svou prací jsem byl spokojený a opravdu jsem nehledal žádnou velkou změnu. Pak mi představili program služebních psů a to mne okamžitě zaujalo. Jako kluk jsem měl rotvajlery a pitbuly, ale nikdy jsem se nepokoušel o nějaký jejich výcvik. Pro mne to byli mazlíčci a kámoši, ne služební psi. V počátečních dnech začleňování AWD do Speciálních operací nebyly předchozí zkušenosti naštěstí nezbytným předpokladem, aby se člověk stal psovodem. Stačilo, abyste projevili o tuhle práci zájem, a náhle jste tam byli přiděleni čtyřiadvacet hodin denně a sedm dní v týdnu ke skvělému malinoisovi (jako MWD se používali i němečtí a holandští ovčáci a labradorští retrívři, ale ideálním bojovým útočným psem je malinois, v podstatě menší, štíhlejší a hbitější verze ovčáků.

Ne každý člověk je stvořený pro psy - myslím, že se s tou vlastností buď narodíte, nebo ne - a ne každý SEAL chce dělat chůvu zvířeti ať už doma nebo na bojovém nasazení. Když se moji SEAL parťáci blížili uprostřed noci k tiché usedlosti, a nebyli si jisti, zda není perimetr obložený výbušninami, nebo kolik lidí tam čeká v záloze, byli šťastní, že mají Caira před sebou. A když nebyl v práci, byl tím typem psa, přátelským a hravým, který povzbuzoval mezilidské vztahy; jednoduše řečeno, v týmu ho všichni milovali.

Ale převzít za něj zodpovědnost a stát se psovodem? To přenechávali tomu, kdo tu práci opravdu chtěl. Někomu, kdo to pověření chápal a přijímal.

To jsem byl já. Cairo byl můj pes. A já byl jeho táta. Nepoužívám ten termín obrazně. Vztah mezi psovodem a psem SEAL je silný a intimní. Hodně přesahuje přátelství a běžná pouta, která pojí člověka se psem. Výcvik psa je založený na zkušenostech a musí být všestranný. Člověk do něj musí být nepřetržitě pohroužený, aby v něm vypěstoval nejen požadovanou schopnost, ale i oddanost neobvyklé hloubky a složitosti.

Každý, kdo kdy sdílel život se psem, chápe symbiotickou povahu toho vztahu - jak pes spoléhá na svého pána ohledně výživy a přístřeší a odvděčuje se láskou a věrností tak bezpodmínečnou, až vám to bere dech. Tak dobrá, teď vezměte ten vztah, vynásobte ho deseti a vytvořte z něj téměř nepochopitelné pouto, které vznikne, když pes riskuje každý den život pro vás a vaše bratry. Pak pochopíte, jaké to bylo pro Caira a pro mne a vlastně pro každého, kdo měl to štěstí, že byl psovodem SEAL psa.

Takže jo, v každém ohledu jsem byl Cairův táta. Měl jsem k němu tak blízko jako otec k synovi.

Když jsem se s ním poprvé setkal, byl tři roky starý a už absolvoval třídu potencionálních armádních kandidátů. Předvedl se tam jako jeden pes ze sta nejen s obrovskými fyzickými schopnostmi a smyslovým nadáním, ale i s neúnavnou pracovitostí. Stručně řečeno pes, který se mohl stát SEALem. Ale v Cairovi bylo i něco víc, díky čemu byl neobvyklý - příchylné uvolněné chování, které mohlo být u jiných psů důvodem k vyřazení. Vojenský pracovní pes musí být konec konců především bojovník a v mnoha případech se toto chování s citlivým přátelstvím navzájem vylučuje.

Cairo byl jiný. Dokázal přepnout vypínač. Když byl čas jít do práce, tak pracoval. A jeho práce byla vyčerpávající, nebezpečná a někdy krvavá. Cairo byl výjimečným produktem století přirozeného vývoje, dokonalého šlechtění, přísného výcviku a buďme upřímní, výherním tiketem v genetické loterii. Ještě něco z něj dělalo zvláštního psa - zuřivá touha lovit, podávat výkony a sloužit; stejně jako jeho lidské protějšky ve speciálních jednotkách se Cairo zdál být nebojácný a neúnavný.

To samozřejmě není tak úplně pravda. Každý, kdo šel někdy do boje, chápe, co je to zažít strach; a já jsem ho rozhodně cítil. Stejně jako všichni jsem zažil bolest, zranění a vyčerpání. Psi jsou zvířata, která jsou ovládána hlavně instinkty. Jejich přirozeností je stáhnout se z nebezpečí a odpočívat, když jsou unavená. V tom se tolik neliší od lidí. Nemělo by tedy být takovým překvapením, když zjistíte, že na cestě stát se MWD ve Speciálních operacích musí psi projít sítem hustým jako to, jež vyřadí osmdesát procent mužů, kteří vstoupí do programu SEAL námořnictva. A pro ty, kteří se dostanou dál, je výběrový proces ještě náročnější.

Není to pro každého a ani by být nemělo. Přiznejme si to - většina lidí nechce narukovat do námořnictva. A většina lidí v námořnictvu má dost

sebeuvědomění a zdravého rozumu, aby věděli, že nechtějí podstoupit utrpení výcviku SEAL. A většina z těch, kdo se do něj pustí, rychle zjistí, že je nad jejich síly. Je to samovýběrový kurz a ohromující většina z mužů, kteří vstoupí do nechvalně známého třicet týdnů dlouhého výcvikového programu známého jako *Basic Underwater Demolition/Seal (BUD/S)* z něj nevypadne kvůli zranění nebo vyloučení, ale proto, že to jednoduše vzdají.

Jedním slovem - odchod.

To je celá podstata BUD/S - nejen učit základy námořních Speciálních operací a vypouštět do světa zkušené armádní taktiky, ale přirozeným výběrem najít opravdové válečníky, muže, kteří to za žádných podmínek nevzdají.

Stejné základní principy platí pro vycvičení vojenských služebních psů. Jejich fyzické schopnosti jsou nezbytné, ale všechna rychlost a síla na světě jsou k ničemu, pokud pes při zvuku výbuchu RPG na svahu kopce ztuhne, nebo zvítězí instinkt a on se v nepřátelské palbě schoulí, nebo odmítne vejít do tmavé místnosti, protože když to udělal naposledy, nějaký darebák ho pobodal nebo postřelil.

Je nevyhnutelné, že vojenští psi podstupují nesmírné riziko zranění, protože jsou často prvními členy jednotky SEAL na zemi a tím pádem jsou vystaveni nebezpečí jako první. Lidští vojáci, dokonce ani vyzbrojení nejmodernějšími technologiemi, se nemohou vyrovnat psům, pokud jde o vyhledávání improvizovaných výbušných systémů nebo hledání úkrytů nepřátel. Než jsme postoupili k nějaké budově nebo pozemku, bylo součástí Cairovy práce prohledání perimetru. A podobně často byl prvním příslušníkem jednotky, který vstupoval do tmavých a nebezpečných budov. Dělal to opakovaně s neochvějnou spolehlivostí a beze strachu.

Jak jsem řekl, lidé ani psi by neměli takové věci dělat. Není to přirozené. Není to…*normální*. Ale někteří to dělají. Cairo byl jedním z nich. Dokázal vyčenichat improvizovaná výbušná zařízení a tím zachránit desítky životů. Odvážil se a odvažoval se vejít do usedlostí, kde se to jen hemžilo darebáky, a vytáhnout některé z těch těžce ozbrojených padouchů ze skříně dřív, než stihli vystřelit. Docházelo Cairovi, že riskuje svůj život v zájmu svých lidských protějšků? Pravděpodobně ne. Ale věděl, že jeho práce je nebezpečná. Nepochybuji o tom ani na vteřinu. Přesto ji dělal a vykonával ji nejen zkušeně a profesionálně, ale jen s malým ohledem na své vlastní bezpečí.

V afghánských horách, na jedné misi za druhou, byl Cairo bojový stroj – bojový prostředek stejně cenný jako AK-47 nebo noktovizor. A když nastal čas, aby šel domů a trávil čas s tátou, také to udělal. Sedávali jsme na pohovce a sledovali filmy. Jedl steaky hned vedle mne. Spal v mé posteli. Dalo se mu věřit, pokud šlo o cizí lidi a děti; to platilo zejména poté, co odešel do výslužby. Podle mého názoru měl zatraceně blízko k perfektnímu psovi.

Pokud udělám svou práci dobře, bude tato kniha holdem Cairovi, příběhem, který zaznamenává nejen mimořádnou práci, kterou odvedl při podpoře americké armády, a spoustu času a úsilí, které jsou potřeba k vychování skvělého vojenského psa, ale také to, co udělal pro mne osobně. Mnoha způsoby byl mým nejbližším přítelem. Když se naše kariéry ubíraly různými směry, na chvíli jsem ho ztratil, a pak jsem ho dostal zpět dost dlouho na to, abych se o něj staral, když mu selhávalo zdraví. Na oplátku se on staral o mne, když jsem ho potřeboval nejvíc, když si psychické a fyzické jizvy z bojů včetně poranění mozku vybraly svou daň tak vážně, že jsem si nebyl jistý, jestli to vůbec zvládnu.

Doufám, že tohle bude kniha, jakou jste ještě nečetli. Přesto, že v ní jsou scény z bojiště a krveprolití, není tak brutální jako některé knihy, které vyšly před ní. Chci se soustředit na vyčerpávající a složitý výcvik, který byl potřeba, aby se z Caira stal výjimečný voják, jímž nakonec byl, a co znamenal pro své spolubojovníky a mne osobně. A chci také vysvětlit, proč jsem strávil tak nesmírně dlouhou dobu, abych se prokousal byrokracií, která nás chtěla v jeho přibývajících letech oddělit od sebe.

Mezi příslušníky SEAL existuje nevyřčený zákon obětavosti. Uznání, že zatímco práce, kterou děláme, je vážná a důležitá, jako jednotlivci nejsme nijak zvláštní. Jsme tým spojený za jistým účelem a nikdo z nás není důležitější než ostatní. Jsem hrdý na svou vojenskou službu a na svou práci jako Navy SEAL, ale jsem si silně vědom skutečnosti, že existují muži, kteří toho udělali víc, mnohem víc,…a kteří toho víc obětovali. Nesdílím tento příběh s vámi proto, abych vyhledával záři reflektorů - ve skutečnosti jsem se jejich záře vždy stranil -, ale abych uctil své druhy vojáky včetně víceúčelového vojenského psa jménem Cairo, který byl mnohými způsoby stejně takovým člověkem, jako my ostatní.

Bojovali jsme spolu, žili spolu a společně jsme krváceli. Když jsme v noci roku 2011 letěli pákistánským vzdušným prostorem, Cairo byl po mém

boku. Stal se nedílnou součástí nejslavnější mise v historii SEAL. Po téměř desetiletém pronásledování pomohl dostat nejdůležitějšího darebáka a nebyl více ani méně důležitý, než kdokoliv jiný na této misi.

Ale tento příběh tam nekončí a nekončí úspěšně. Se psy nekončí nikdy, že? Někdo jednou řekl, že koupit si psa je jako koupit si malou tragédii. Hned první den víte, jak to všechno skončí. Ale o to přece nejde, ne? Jde o tu pouť, o to, co tomu psovi dáte, a co dostanete na oplátku. Cairo mi toho dal víc, než jsem si kdy dokázal představit, a pravděpodobně víc, než jsem si zasloužil

To je pro tebe, kámo.

Kapitola 1

Metr sedmdesát pět vysoký, osmdesát kilogramů.

To je průměrná postava amerického Navy SEAL. Nejsou to proporce právě superhrdiny. Nejsem tu proto, abych uváděl legendy na pravou míru, ale faktem je, že většina SEAL vypadá jako obyčejní chlapi. Samozřejmě jsou v ďábelské formě, zvláště na konci BUD/S, ale v nijak mimořádně nápadné, a to podle mého názoru jen proto, aby ukázali, že to staré rčení je pravdivé – knihu nemůžete hodnotit podle jejího přebalu.

Nějaký typický SEAL neexistuje. Pocházíme ze všech možných sociálních skupin a ze všech koutů země. Znal jsem chlápka, který měl potíže s doděláním střední školy. Znal jsem jiné, kteří byli špičkovými absolventy vysokých škol. Většina z nás byli teenageři, kteří se blížili dvacítce nebo měli těsně po ní, a byli plní mladistvé energie. Jiní byli o desetiletí starší, už usazení v dospělém životě, který jsem stěží chápal. Poznal jsem chlápky, kteří byli výjimeční sportovci, kteří měli postavy, jež vypadaly jako vytesané ze žuly. Většina z nich výběrem neprošla. Také jsem poznal chlápky, kteří byli fyzicky nenápadní a měli jen málo formálního sportovního výcviku. Většina z nich také neuspěla. To je podstata programu SEAL - nezáleží na tom, odkud jsi a co jsi dokázal nebo nedokázal předtím, než jsi dorazil na pláž v Coronadu v Kalifornii, neboli na začátek BUD/S. Nakopou ti prdel a se vší pravděpodobností zjistíš, že ty zážitky jsou tak příšerné, že se na to vykašleš.

Přesně tak by to mělo být. Nejde o to, že by námořnictvo nechtělo do jednotek SEAL víc lidí -jen ten proces je tak setrvale hnusný, že uspěje jen dvacet procent uchazečů. Míra neúspěšnosti zůstává stálá téměř od počátku

programu začátkem šedesátých let, ačkoliv moderní SEAL mohou vysledovat svou vývojovou linii až k podvodním demoličním týmům z druhé světové a korejské války. To je záměrné. Smyslem BUD/S není pouze mučit ty ubohé duše, které do výcvikového programu přijali, ale zajistit, aby se do cíle dostali jen ti nejsilnější.

K tomu šílenství existuje jednoduchá metoda - válka je peklo a SEAL si troufnou zasáhnout do palby výjimečně nebezpečným a utajovaným způsobem. Očekává se od nich, že budou v dobré fyzické kondici, mentálně silní, psychologicky odolní, chytří a vášnivě oddaní věci. Není to jen o slepém vlastenectví, přestože jsou SEAL nejvlastenečtější lidé, jaké jsem kdy poznal, ani o lehkomyslném nasazení v boji. Práce na Speciálních operacích je mnohem techničtější a preciznější; vyžaduje disciplínu a pracovitost a stejně tak odvahu a krvežíznivost. Faktem je, že když člověk často vidí nepřítelem přečíslenou jednotku SEAL, jak se metodicky a efektivně pohybuje potemnělou budovou a při hledání cíle s vysokou hodnotou likviduje jednoho ozbrojeného bojovníka po druhém, sleduje tým, který pracuje se strojovou přesností. V tomhle scénáři není místo pro kovboje nebo divoké bojovníky. Důležitá je jen profesionalita a stoprocentní oddanost misi.

Není to ani bezmyšlenkovité provedení, protože SEAL se často dostávají do situací, které se dramaticky liší od toho, co očekávali. Naučíte se myslet za chůze a odpovídajícím způsobem reagovat. Je to brutální a často krvavá práce s výjimečně vysokým rizikem a nikdo nepředstírá opak. Je pak logické, že je BUD/S vymyšlený tak, aby pro tento typ služby vyřadil všechny kromě těch nejlepších kandidátů.

Během řady let provedlo námořnictvo v programu jen malé změny a většina z nich byla zavedena hlavně z bezpečnostních důvodů ve formě důslednějšího dohledu a lepší zdravotní péče. Fyzické deptání kandidátů je stejně neustávající, jako tomu bylo vždy. I když v programu amerického námořnictva Sea, Air and Land (SEAL) úspěšných kandidátů přibylo, není to výsledkem změkčení BUD/S; je to prostě jen vlivem většího počtu lidí vstupujících do programu. Na konci je výsledek vždy stejný.

Dvacet procent absolvuje.

Osmdesát procent odpadne.

Co mě vedlo k takové aroganci (nebo hlouposti), abych si myslel, že budu jedním z těch dvaceti procent? Na to nemám rozumnou odpověď.

Když o tom přemýšlím teď, jako čtyřiatřicetiletý veterán s moudrostí nabytou při zpětném pohledu, připadá mi to úplně šílené. Narukoval jsem do námořnictva, vstoupil do SEAL programu a…no a pak jsem jen pokládal jednu nohu před druhou. Na mém původu nebylo nic zvláštního. Byl jsem obyčejný kluk odnikud z Texasu (vlastně z malého města jménem Lumberton, které bylo asi třiadvacet kilometrů na sever od Beaumontu a sto šedesát kilometrů na sever od Houstonu). Ale já bych to nevzdal. Věděl jsem, co chci, a chtěl jsem se stát příslušníkem Navy SEAL.

Nemohlo mi být o moc víc než dvanáct nebo třináct let, když jsem začal přemýšlet o tom, že narukuji do armády. A ne jen tak do nějakého druhu služby - chtěl jsem být SEAL. Nedokážu opravdu vysvětlit, proč jsem to cítil takhle. Hodně lidí skončí v armádě kvůli rodinnému původu - mají blízké rodinné příslušníky, kteří sloužili se ctí - a ti, které přijmou do Speciálních operací, mají často za sebou sportovní nebo outdoorové aktivity jako lov nebo rybaření.

Ve skutečnosti pro mne nic z toho neplatilo. Měl jsem dědečka, který sloužil v námořnictvu, a strýce, který byl v armádě, ale jejich vojenská služba neměla na můj život hluboký ani trvalý vliv. Ačkoliv jsem s nimi strávil slušné množství času, neznamenalo to, že bych vyrostl při poslouchání válečných historek u stolu s večeří. Přestože jsem byl vychovaný ve východním Texasu, nebyl jsem zrovna zálesák. Jako kluk jsem trochu rybařil, ale neměl jsem pušku a nebyl jsem ani náruživý lovec. Nebyl jsem členem Klubu skautů ani Chlapeckých skautů. Trochu jsem pěstoval turistiku a kempování. Byl jsem rád venku, ale stěží jsem byl odborníkem na přežití v divočině. Kdybyste mě na základní škole vysadili v nějaké vzdálené oblasti, pravděpodobně bych tam seděl a brečel, dokud by mě někdo nepřišel zachránit. Nevěděl bych, jak si obstarat jedlé rostliny nebo najít cestu domů.

To se moc nezměnilo ani na střední škole. Sice jsem hrál fotbal - konec konců jsem žil v Texasu – ale nebyl jsem nijak výjimečně nadaný. V desáté třídě jsem došel k závěru, že některé věci jsou v životě důležitější než jiné; na vrcholu seznamu byly nepřekvapivě dívky. Pokud jste chtěli mít přístup k děvčatům, opravdu jste potřebovali auto. A pokud jste chtěli auto, pak jste potřebovali peníze, abyste si auto koupili. Předpokládám, že v některých rodinách poskytli auto a peníze máma nebo táta, ale to nebyl můj případ, ani většiny mých přátel.

Vyrostl jsem na stanovišti obytných přívěsů, což může znít hůř, než jaké to bylo. Byl to celkem pěkný park přívěsů, a přestože se moji rodiče rozvedli, když jsem byl na škole, dařilo se nám celkem dobře, a já trávil většinu času v obou domovech. Nikdy jsem si o sobě nemyslel, že jsem chudý, ale určitě jsem si byl vědom skutečnosti, že toho mám méně než mnohé jiné děti ve škole. Nijak zvlášť mě to netrápilo a nikdy jsem se nelitoval. Tak to prostě bylo. Oba moji rodiče pracovali, ale moc peněz zkrátka nezbývalo. Byl jsem jediné dítě, takže jsem trávil hodně času sám a snažil jsem se koumat nad různými věcmi. Ať už to bylo dobré nebo špatné, byl jsem trochu samotář. Ale byl jsem také samostatné dítě.

Nevzpomínám si, že bych někdy šel za svou mámou nebo svým tátou s tím, že bych chtěl auto. Nemělo to smysl. Věděl jsem, jaká by byla odpověď, a tak jsem se místo toho pomalu vzdával sportu a učení a našel jsem si práci v místní restauraci. A restaurací myslím rybárnu, která se specializovala na smaženého sumce. Víte, jihovýchodní Texas přechází do západní Louisiany; Lumberton je asi jen hodinu jízdy od jezera Charles, takže jsem vyrostl také tak trochu na jižanské kultuře. Práce v rybí restauraci není to úplně nejlepší zaměstnání na světě, ale to mi nevadilo. Umýval jsem nádobí, utíral podlahu a stoly a obecně jsem dělal cokoliv, co mi řekli. Ze skupiny svých vrstevníků jsem byl jedním z nejmladších dětí, které mělo práci. Vůbec jsem nebyl naštvaný, ani jsem se necítil trapně. Byl jsem pyšný na to, že si vydělávám vlastní peníze, takže jsem nemusel žádat své rodiče o věci, které si nemohli dovolit.

Hodně lidí, když se ohlédnou po své první práci, se při té vzpomínce otřesou. Já ne. Bylo něco přitažlivého na tom ukázat se v práci, dostat přidělený úkol a provést ho jak nejlépe jsem uměl. A pak jít na konci směny domů s vědomím, že jsem o padesát nebo šedesát babek blíže ke koupi auta, a byl jsem hrdý na to, že jsem přitom nic nepodělal. Udělal jsem cokoliv, o co mě požádali. A bez řečí jsem to udělal, jak nejlépe jsem dokázal. Naučil jsem se dřít, dokud nebyla práce hotová, a držet hubu. Tyto dovednosti se ukázaly jako cenné, když jsem dostával každodenní a celotýdenní zabíračku během Pekelného týdne v BUD/S, a když na to přijde, mnohokrát během své služby v námořnictvu.

Ve škole mi to celkem šlo a uměl jsem se o sebe postarat, ale nebyl jsem zrovna obdařený velkou inteligencí. Stejně tak jsem nebyl sportovně nejnadanější dítě. Ale brzy jsem zjistil, že jsem mnohem houževnatější než

většina lidí. Dokázal jsem snést nakládačku a vrátit se pro další. Byl jsem schopen chodit den za dnem do mizerné práce a noc za nocí se vracet domů páchnoucí jako sumec a rybí tuk a nefňukat, jaká je to otrava.

No, v každém případě většinou. Když jsem nastoupil na střední školu, zvolil jsem si pracovně studijní program, který mě dostal na půl dne ze třídy, takže jsem mohl pracovat víc hodin a vydělávat víc peněz. Dostal jsem tvrdou lekci, když mě z jedné mé práce jako zahradníka pro místní školní okrsek vyhodili, protože jsem nepracoval s dostatečným úsilím. Byla to zcela moje chyba. Pokusil jsem se z té chyby poučit. Když máte práci, dělejte ji. Nestěžujete si na ni a nechtějte po nikom, aby ji udělal za vás. Snažte se zjistit, co chcete, a pak si za tím jděte. Když něco hodně chcete, věnujte tomu každý gram energie a soustřeďte se na to, aby se to splnilo. Žádné blbosti. Žádné výmluvy.

Nakonec, když jsem se blížil k maturitě, jsem šel pracovat do firmy, která se specializovala na stavbu a údržbu anténních stožárů a jiných výškových staveb. To mi poskytlo příležitost pracovat po boku mého otce, který pro tu firmu také dělal a tuhle práci mi sehnal. Navíc za ni byly slušné peníze - výrazně víc, než jsem si vydělal sekáním trávníků nebo mytím nádobí. Její zápornou stránkou bylo, že mým šéfem byl můj otec, a to je asi těžké pro spoustu dětí.

Mám rád svého otce; máme spolu pěkný vztah. Práce pro něj přesto nebyla mojí nejlepší životní zkušeností. Ale své pracovní výkony jsem tím nenechal ovlivnit. Byl můj šéf a se svým šéfem ne vždy souhlasíte. To je další lekce, která mi dobře posloužila. Ale je tu jiná věc, kvůli které se tahle práce ukázala jako neocenitelná – abych dělal tuhle práci dobře nebo ji vůbec dělal, musel jsem překonávat velký strach. Víte, bojím se výšek. Nebo jsem se jich alespoň bál. Je to asi divné, když vezmete v úvahu, že SEAL běžně vyskakují s padákem z letadel nebo slaňují z vrtulníku. Nebo, jak jsem časem zjistil, tráví nadměrné množství času chůzí po rozeklaných hřebenech hor v nějaké odlehlé afghánské provincii.

Ovšem z nějakého důvodu mě žádný z těchto úkolů spojených se SEAL neovlivnil tak silně, jako práce na věži ve výšce třiceti metrů a za plného denního světla. Při skákání padákem je tou nejhorší částí celé akce let nahoru. Jakmile se dostanete do určité výšky, už je to v pohodě. Jen vstoupíte na oblohu a necháte výsadkářskou výstroj, aby odvedla svou práci. Není čas přemýšlet nebo se nechat znervóznit množstvím způsobů,

jak se může něco podělat. Je to téměř neskutečné. Jednu chvíli sedíte v zadní části letadla a v další doslova letíte. Ve Speciálních operacích častěji skáčete v noci. Ale dokonce i skákání padákem za denního světla je pro mne mnohem méně děsivé, než obyčejné šplhání nahoru. Ze tří tisíc metrů země ani nevypadá skutečně. Je to jen ohromný gobelín rozprostřený pod vámi, který čeká, až se bude moci natáhnout a kolébat vás, až se jemně snesete na zem.

Ale šplhání? Svižným tempem nebo po dlouhou dobu s blízkým a reálným výhledem na zem přímo tam pod vámi?

To vám zamotá hlavu úplně jiným způsobem.

Tohle je další z faktorů, které tak ztěžují předpověď, kdo z BUD/S vypadne a kdo ne. Stejně jako nebudete nikdy vědět, jak bude někdo reagovat na bitvu. Dokud nepadnou první výstřely, je téměř nemožné odhadnout, kdo pod neúprosným tlakem a vyčerpáním v BUD/S zvadne, a kdo v sobě najde vnitřní sílu, aby to vydržel. První, kdo skončí, jsou často ti nejhlasitější a nejarogantnější chlapi. Vzhledem ke všemu tomu řvaní, které skrývá velkou nejistotu, to není žádné překvapení. Naopak, někteří z těch nejtišších chlapů naleznou způsob, jak bez stěžování pokračovat.

Hodně lidí, kteří mají strach z výšek, by nikdy neuvažovali o tom, stát se příslušníkem SEAL. Vnitřní pud sebezáchovy spojený s touhou vyhnout se za každou cenu ztrapnění zažene ten sen dřív, než vůbec přijde. Došlo mi, že je to překážka, kterou je potřeba překonat, ale že je to překážka těžko překonatelná. Každý den, když jsem přišel do práce se svým otcem a zdolával jsem konstrukci věže nebo stožáru, jsem se třásl nervozitou. Po větší část osmi hodin, které pomalu odtikávaly v jihotexaském horku a vlhkosti, jsem se probíjel strachem a úzkostí. Nemohu říct, že jsem se v tom prostředí cítil někdy dobře, ale po nějaké době jsem jaksi znecitlivěl. Pouhým dodržováním rutiny a tím, že jsem každý den čelil strachu, jsem byl schopen vyrovnat se s něčím, co jsem považoval za nesmírně nepříjemné. Nenáviděl jsem tu práci a úzkost, kterou ve mně vzbuzovala, ale ty peníze se mi líbily a z určitého pohledu na věc jsem věděl, že pokud někdy dostanu šanci vstoupit do výcvikového programu SEAL, tahle zkušenost se mi vyplatí.

Většina z toho se odehrála na podvědomé úrovni. Bylo mi jen sedmnáct let a pouze jsem se snažil ušetřit nějaké peníze, než vypadnu z města. Když

se teď ohlédnu, vidím, kolik jsem se toho v té práci naučil a jak moc mi pomohla připravit se na výzvy, které jsem měl před sebou.

Střední školu jsem absolvoval na jaře roku 2002. Tou dobou jsem už narukoval do námořnictva. Ačkoliv jsem byl 11. září 2001 ve vyšším ročníku střední školy, a tudíž jsem byl klasickým kandidátem, kterého by měl pohled na Dvojčata hroutící se k zemi vyprovokovat k okamžitému vstupu do vojenské služby, ve skutečnosti to můj případ nebyl. Nechápejte mě špatně, to, co se 11. září stalo, mě naplnilo vztekem a smutkem. A přispělo to k mé touze dostat se tam, pomoct najít lidi, kteří byli za ten útok zodpovědní, a přispět jakýmkoliv možným způsobem k zajištění toho, aby se to už nikdy nestalo. Právě kvůli tomu jsem se už rozhodl, že nevstoupím jen do armády, ale že se stanu příslušníkem Navy SEAL. Věděl jsem, že pokud se budu jen potloukat po svém malém městě a zejména ve svém okolí, mnoha úspěchů nedosáhnu. Děti v našem karavanovém parku byly součástí významné drogové scény, a kdybych tam zůstal trčet, bylo by snadné nechat se do ní zatáhnout. O studium na vysoké škole jsem neměl zájem, takže jsem měl omezené možnosti.

Také jsem netoužil sloužit čistě jen v námořnictvu. V tomhle chci být upřímný. Na tradiční vojenské službě není nic špatného. Je důležitá pro americký způsob života a pro svobodu, které si ceníme. Ale pro mne, jako sedmnáctiletého kluka, který touží vypadnout z Texasu a udělat se svým životem něco zvláštního a má skutečný plán, jak to udělat?

Pro mne to byli Navy SEAL nebo nic.

Abyste se stali příslušníkem Navy SEAL, musíte začít narukováním k námořnictvu. Udělal jsem to mnoho měsíců před absolvováním střední školy se zdráhavou podporou od svých rodičů. Víte, nemůžete v sedmnácti letech narukovat do armády, pokud vaši rodiče nepodepíšou příslušné souhlasné dokumenty. Moje máma měla přirozeně výhrady nejen proto, že měla pochybnosti, jestli vůbec vím, do čeho se pouštím, ale také proto, že na naši zemi konec konců právě zaútočili teroristé, a v té době nikdo neměl tušení, co bude následná vojenská odpověď znamenat. Ovšem můj otec souhlasil - byl děsně pyšný na to, že chci být příslušníkem Navy SEAL. Takhle jsem to svým rodičům podal. Neřekl jsem: „Chci narukovat do námořnictva," ale spíše „bude ze mne Navy SEAL." Nešlo mi o to, že to znělo lépe, ale protože jsem v to věřil.

Pro mého otce to představovalo cíl a navíc ušlechtilý. Jsem si jistý, že byl šťastný, když viděl, že jsem si našel nějaký smysl života. Když jsem vyrůstal, nebyl jsem problémové dítě. V mladších letech se mi dařilo většinou se vyhýbat problémům díky škole a sportování, a ve vyšším věku díky dlouhým hodinám v práci. Přesto měl jsem pár přátel, kteří rádi dělali bordel, a když jsem byl na střední škole, měl jsem pár malých konfliktů se zákonem. Nějaké drobné blbosti se vztahovaly k pití v nezletilosti, ale přesto to byly záležitosti, které by nějaký rodič mohl považovat za nepříjemné. Můj otec byl šťastný, když viděl, že mám nějaké ambice, a myslím, že se mu líbil synův nápad stát se součástí Speciálních operací v době, kdy se zemí valila počáteční fáze vlny vlastenectví. Jestli si myslel, že mám nějakou šanci toho cíle dosáhnout, je jiná věc. Ale rozhodně mi nikdy nedal najevo žádné pochybnosti. Ne že by na tom záleželo. Celou svou bytostí jsem věřil, že uspěji. Přisuzuji to hlavně tomu, že jsem byl mladý a naivní. Četl jsem všechny knihy o výcviku Navy SEAL. Viděl jsem filmy a dokumenty. Z určitého úhlu pohledu jsem věděl, co to zahrnovalo - spoustu bolesti a ponižování.

Ale je to jako každá impozantní cesta - musíte to vidět a zažít, abyste tomu uvěřili.

Moje matka byla mnohem méně nadšená než můj otec. Řekl bych, že to nebylo velké překvapení. Zapomeň na Navy SEAL - nemohla přehlédnout rizika spojená se vstupem k jakémukoliv druhu zbraně během takového nestabilního období v dějinách. Byla zkrátka matkou, která si dělala starosti s nebezpečím, jež hrozilo jejímu synovi. Ovšem prakticky řečeno, nemohla toho udělat moc, aby mě zastavila. Pokud by nepodepsala dokumenty, když mi bylo sedmnáct, počkal bych, až absolvuji střední školu, kdy mi bude osmnáct, a stejně bych narukoval. Každý odpor, který by kladli moji rodiče, by byl zbytečný a oni to věděli.

Na konci léta jsem odjel na základní výcvik do Chicaga. Bylo to poprvé, co jsem sám cestoval na tak velkou vzdálenost, takže trocha stesku po domově se dala očekávat. Ale ve skutečnosti se mi po domově nestýskalo. Někteří chlapi narukovali do armády s pár kámoši. Já ne. Byl jsem úplně sám, a když jsem odlétal z Houstonu, cítil jsem hlavně vzrušení z toho, že začínám nový život. Ale netrvalo dlouho a moje plány začaly nabírat jiný směr. Vlastně se to stalo hned, jakmile jsem přijel do základního tábora. Instruktor, který si prohlédl mé nástupní dokumenty, a

můj záměr vstoupit do výcvikového programu SEAL ho překvapil, mě vzal stranou.

„Máte jít do školy pro ponorkáře," řekl.

„To je pravda, veliteli," odpověděl jsem, „a pak jdu do BUD/S."

Zavrtěl hlavou: „No, to nepůjde."

Jde o tu záležitost s procesem narukování, který provádí chytří a zkušení náboráři od námořnictva. Náboráři námořnictva, a já předpokládám, že to platí pro náboráře každého druhu zbraně v armádě, jsou mistři ve vykládání mladým mužům a ženám přesně toho, co chtějí v té fázi života slyšet, kdy jsou nedospělí a snadno ovlivnitelní. Setkání pubertálního rekruta a dospělého náboráře je nevhodné spojení v každém smyslu toho slova. Což je v pořádku. Náboráři námořnictva dělají svou práci a ta zahrnuje doplňování řad nadšenými mladými těly. Nemusí mě moc přesvědčovat, abych se podepsal na vytečkovaný řádek. Vešel jsem do náborové kanceláře připravený podepsat a bojovat za svou zemi. Jen jsem chtěl, aby mi někdo ukázal správný směr. Ovšem mělo to jednu podmínku - chtěl jsem být SEAL. Kdyby ta cesta nebyla možná, rovnou bych vyšel ze dveří.

Náborář mě ujistil, že dostanu příležitost si svůj sen splnit. Víc už mi nemohl slíbit.

Součástí náborového procesu byla volba školy technického výcviku, známé jako *Class A School* – škola A), kterou budu chtít navštěvovat po základním výcviku. Za normálních okolností jde nový námořník po základním výcviku do A školy a pak do další školy pro specializovanější výcvik, která ho připraví na práci, jež by měl dělat. Od začátku jsem dával jasně najevo, že chci být SEAL, takže pokud by všechno proběhlo správně, má cesta by byla jiná. Po absolvování A školy bych se mohl přihlásit do BUD/S. Takhle to fungovalo. Náborář mi vysvětlil různé alternativy A škol. Ohledně výběru A školy jsem byl nerozhodný. Naprosto jsem se soustředil na krok po té škole - BUD/S. Tohle ve skutečnosti platí pro mnoho rekrutů bez ohledu na to, jestli mají zájem o BUD/S - jednoduše si zvolí A školu s nejkratším trváním, aby ji měli co nejdříve za sebou. Když mi náborář navrhl školu pro ponorkáře, ke které patřil bonus pět tisíc dolarů za podpis a ujistil mě, že nebude zasahovat do mých plánů stát se SEALem, pokrčil jsem rameny a řekl, „Tak dobře, proč ne? Ty peníze by se mi hodily."

Představte si mé překvapení, když jsem se dostal do základního tábora a zjistil jsem, že to tak není. Nechci nikoho obviňovat z toho, že mi lhal, nebo dokonce zkreslil skutečnosti. Bylo mi sedmnáct let a nejspíš jsem nebyl ten nejtrpělivější nebo nejvybíravější mladý muž. Možná jsem měl být pečlivější. Ale pak slýcháte o tom, že se takové věci dějí u všech druhů zbraní. Náboráři trochu zkreslují pravdu, aby naplnili třídy a dostali nováčky tam, kde jsou potřeba nejvíc. Ať už to bylo jakkoliv, byl jsem rekrutem na velitelství výcviku odvedenců v Great Lakes na západním pobřeží jezera Michigan, kousek od Chicaga. Nováček, který považoval základní výcvik jen za zastávku na cestě stát se SEALem.

A najednou mě informovali, že jsem to podělal a můj sen je v troskách.

„Nevím, co vám řekli," vysvětlil mi instruktor, „ale škola pro ponorkáře není příprava na BUD/S. Je to úplně jiná škola a je dlouhá a komplikovaná. Ale je to dobrá a důležitá práce."

Nepochyboval jsem o tom, že je důležitá, a bylo mi to jedno. Souhlasil jsem se školou pro ponorkáře jen proto, že mi to navrhli, a kvůli tomu hezkému bonusu. Ale pokud by nástup do školy pro ponorkáře znamenal, že bych se nemohl stát příslušníkem SEAL, pak jsem se toho nechtěl účastnit. Pokusil jsem se to instruktorovi vysvětlit, ale ukázalo se, že je to starý ponorkář a nejen že si toho programu nesmírně cenil, ale také se mu nelíbilo, že se z něj nějaký kluk snaží vykroutit. Možná si jen užíval svou pravomoc. Nebo si třeba myslel, že jsem zkažený nebo nezralý. Ať tak nebo tak, řekl mi, že jsem do té školy zařazený.

„K tomuhle jste se upsal," řekl, „a bude to pro vás dobré."

A tím mi vytyčil životní směr. Půjdu do A školy, abych studoval informační technologie, a pak do školy pro ponorkáře. Strávím další čtyři roky klidným cestováním kolem světa v ponorce, vyzbrojené apokalyptickými zbraněmi včetně jaderných střel, což, jak odhaduji, může pro některé lidi něco znamenat, ale pro mne ne. Sotva jsem mohl uvěřit, že jsem se dostal do takových nesnází, a došlo mi, že bych měl udělat všechno, abych tuhle nepříjemnou situaci ihned napravil. Takže jsem to udělal - zahájil jsem svou kariéru u námořnictva tím, že jsem odmítl udělat, co mi řekli.

„Pane, se vší úctou, o službu na ponorce nemám zájem," řekl jsem. „Podepsal jsem to, abych se stal příslušníkem SEAL. To je vše, co mě

zajímá. Jsem tu jen proto, že se chci dostat do BUD/S, a pokud to nepůjde, můžete mě klidně poslat hned domů.“

Rozhodně jsem neplánoval začít svou kariéru u námořnictva jako nespokojenec a byl jsem si vědom rizik neuposlechnutí rozkazu. Instruktor naštěstí nebyl takový tvrďák, jak vypadal. Zvážil mou žádost a v celkem krátkém čase jsem byl překvalifikovaný a přidělený do A školy pro strojníky – místo ponorkové divize k hladinové divizi.

„Pochopitelně přijdete o ten náborový bonus.“ řekli mi.

„Samozřejmě,“ odpověděl jsem.

Peníze mě zajímaly ze všeho nejméně. Můj sen, že se stanu příslušníkem SEAL, byl stále živý a to bylo mnohem cennější než pět tisíc dolarů.

Kapitola 2

Svůj domácí úkol jsem splnil, takže jsem měl celkem dobrou představu o tom, co mohu od BUD/S očekávat - ovšem zážitek na vlastní kůži se od čtení knih nebo sledování filmů a videí o tom rozhodně liší. Něco málo jsem věděl také o testu fyzických schopností, který rádoby kandidáty od vážných zájemců rychle a nemilosrdně oddělí. Velkou část léta jsem strávil snahou pořádně se na to připravit. Kromě dlouhých hodin práce na stavbě jsem navíc neúnavně trénoval. Takže v době, kdy jsem odjel na základní výcvik, jsem byl ve skvělé fyzické kondici a myslel jsem si, že bych měl fyzickým testem bez problémů projít.

Byl v tom jeden háček – byl jsem tak soustředěný na to, abych se stal SEALem, že jsem nevěnoval moc času ani úsilí zjištění denního režimu v základním táboře, a realita mě zaskočila, protože jsem něco takového vůbec neočekával. Počítal jsem s tím, že základní tábor bude náročný - hodina za hodinou pochodování, cvičení a psychického tlaku. Pokud jsem si byl vůbec něčím jistý, tak tím, že i ten nejlehčí základní tábor mi umožní udržet se ve své současné kondici a možná ji i zvýšit. Tím se zajistí, že až vstoupím do BUD/S, budu mít zatraceně dobrou fyzičku.

V tom jsem se mýlil.

Tak tohle se stalo v základním táboře - ztloustl jsem. Když jsem tam přišel, měřil jsem metr pětasedmdesát a vážil osmdesát kilogramů (měl jsem celkem blízko k průměrnému příslušníkovi SEAL, jak jsem uvedl) a

během pár týdnů jsem měl skoro 84 kilo. I přes to všechno, co jsem slyšel o náročnosti základního výcviku, se ukázalo, že základní tábor námořnictva je většinou cvičením v nudě. Spoustu času jsme strávili ve třídách nebo pochodováním do tříd a z nich. Pomalu,…abychom se nezapotili. Nekonečné hodiny jsme trávili studiem a vstřebáváním zvyků a kultury námořnictva. Byly to jistě důležité věci, zejména pro někoho, kdo stráví další čtyři roky službou v „pravidelném“ námořnictvu. Ale pro ty z nás, kdo se chtěli stát příslušníky SEAL, to bylo téměř zhoubné. Když jsme nepochodovali nebo nestudovali, tak jsme jedli. Velké porce škrobovitých tučných jídel. Bylo to něco jako každodenní snídaně v bistru „Cracker Barrel“ (restaurační řetězec s tradiční jižanskou kuchyní; pozn. překl.). Během dvou týdnů jsem úplně změkl. Po třech týdnech jsem byl skoro jako těsto. Začínal jsem být nervózní.

Co když nebudu v dost dobré kondici, abych prošel fyzickým testem?

Nováčci, kteří vyjádřili zájem o program SEAL, naštěstí směli dva dny v týdnu absolvovat fyzický výcvik. Nebylo to moc, ale bylo to lepší než nic. A fyzický výcvik vedla dvojice mužů, kteří představovali moje uvedení do světa Navy SEAL. Jeden chlap byl čerstvý třicátník a měl neuvěřitelnou fyzickou kondici. Tomu druhému chlápkovi bylo možná přes padesát a byl také ve skvělé fyzické kondici. Byl trochu staromódnější, než byste očekávali. Ale oba tihle borci byli impozantní jak chováním, tak svou fyzičkou. Při výcviku byli hodně nároční, ale také nás podporovali. Vypadalo to, jako by chtěli, abychom věřili, že jednoho dne budeme moci vstoupit do jejich řad.

Fyzický test SEAL je náročný a zahrnuje pět cvičení, kterým se v BUD/S říká *figury.* Každá z nich se musí dokončit v určitém časovém limitu. Toto jsou minimální standardy:

Plavání 500 yardů (12 minut a 30 vteřin)

42 kliků (2 minuty)

50 lehsedů (2 minuty)

8 shybů (žádný časový limit)

Běh 1,5 míle (11 minut)

Těchto pět cvičení se provádí po sobě, takže je to spíše pětiboj než série jednotlivých testů. Čas na odpočinek je minimální - deset minut po plavání, pak dvě minuty po klicích a lehsedech následovaných dalším desetiminutovým odpočinkem před posledním testem, během na 1,5 míle.

Také je třeba poznamenat, že výše vyjmenované standardy jsou pouhými minimálními kvalifikačními standardy. Pokud jich pouze dosáhnete, tak vám sice umožní postoupit do BUD/S, ale tam budete téměř jistě mezi prvními, kdo odpadnou. BUD/S je dost náročný i pro ty fyzicky nejzdatnější a nejsilnější kandidáty. Pro ty, kdo vstoupili do programu poté, co splnili pouze minimální standardy, je to v podstatě jen cvičením v marnosti s mírou selhání kolem 97 procent. Aby si kandidát zvýšil šanci na úspěch, námořnictvo doporučuje výcvik pro dosažení „konkurenčních" hodnot při fyzickém testu. Například plavání za 10.30 minut a běh za 10.20, a dále devětasedmdesát kliků a lehsedů, a jedenáct shybů.

To nejsou jen drobné změny, jsou dost významné. Většina kandidátů, kteří to myslí vážně s tím, stát se SEALem, míří na náročnější čísla a dosáhne alespoň několika z nich.

Byl jsem si jistý, že minimální standardy snadno splním. Před základním výcvikem jsem měsíce pilně trénoval. Starosti mi nedělalo dokonce ani plavání na 500 yardů, které je, věřte nebo ne, pro mnoho aspirantů SEAL obvyklou překážkou. Mnoho lidí přijde do BUD/S s velkými zkušenostmi s plaváním; někteří byli závodními plavci na střední nebo na vysoké škole, další hráli vodní pólo. Jiní měli za sebou intenzivní záchranářský výcvik. Jeden kluk byl na vysoké škole dokonce potápěčem. Ale ne všichni zapadají do tohoto profilu, a dokonce i ti, kteří ho splňují, jsou často šokováni, když zjistí, že „mokrá" část BUD/S je mnohem víc, než jen plavání. Když dojde na vodu, je to o přežití, síle a překonání přirozeného strachu z utonutí. Velký počet výjimečně silných a jinak schopných kandidátů vypadne z BUD/S během výcviku ve vodě a někteří z nich jsou přitom celkem schopnými plavci.

Já vodu miloval - byl to jeden z důvodů, proč mě to táhlo do programu SEAL - ale netrénoval jsem jako závodní plavec. Moje střední škola neměla plavecký tým a moje rodina nebyla zrovna typem člena country klubu, takže když jsem vyrůstal, nestrávil jsem moc času plaváním koleček v bazénu. Ale měl jsem vodu rád - řeky, jezera, moře. Na tom vůbec nezáleželo. Byl jsem plavec samouk, který neměl nikdy problém postarat se o sebe ve vodním prostředí. Věděl jsem, že kdybych byl někde na jezeře nebo v mořském zálivu a moje loď se potopila, dokázal bych se dostat na pobřeží. Co víc jsem potřeboval vědět?

Jak se ukázalo, bylo toho hodně.

Kvůli stylu jsem byl technicky neefektivní plavec; nejčastěji jsem používal plavecký styl, který by se dal nejlépe popsat jako pozměněný kraul. To bylo naprosto v pořádku, pokud jste se o letním odpoledni jen tak poflakovali se svými kámoši. Ale není to zrovna nejúčinnější způsob plavání na 500 yardů na čas. Další komplikací bylo nenápadné pravidlo, které jsem objevil až poté, co jsem nastoupil na základní výcvik a začal s přípravou na fyzický test. Plavecký test se uskuteční v bezpečí a klidu bazénu, ale stanovená vzdálenost se musí překonat s využitím kombinace stylů prsa a „ouško“, z nichž jsem se ani jeden nikdy neučil.

Takže jsem se je musel naučit. Netrvalo dlouho a začalo mi to celkem jít. Jako závodní plavec bych žádné medaile nevyhrál, ale vypracoval jsem se na jistou úroveň klidu a dovednosti, která mi pomohla připravit se na fyzický test. Pravdou je, že když jsem se dostal k fyzickému testu, jako všichni ostatní jsem hodně spoléhal na „ouško“, protože prsa jsou technicky obtížná a vyčerpávající.

Nakonec jsem byl jedním z jen několika kluků ze své třídy v základním táboře, kteří se do BUD/S kvalifikovali. Ovšem potřeboval jsem na to víc než jeden pokus. To není neobvyklé. Hodně kluků nedosáhne standardu v jedné nebo více disciplínách a musí si proto celý fyzický test zopakovat. S pomocí SEAL trenérů a hodně cvičení v bazénu jsem prošel na druhý pokus.

Většinou jsem trénoval s Jacobem, jedním starším chlápkem z Arizony. Jacob byl třicátník, takže byl v základním táboře jedním z nejstarších. Byl to skvělý sportovec, štíhlý a svalnatý s elegantním způsobem pohybu. Proplul základním táborem a snadno se kvalifikoval do BUD/S. Považoval jsem jistým způsobem za inspirující stýkat se s chlápkem jako on. Byl téměř dvakrát starší než já a ve většině fyzických disciplín mi dokázal nakopat prdel. Jsem teď třicátník a upřímně řečeno, nedokážu si představit, že bych v tomto věku prošel do BUD/S. Takže jo, Jacob byl mimořádný.

Bohužel mu to nevydrželo dlouho. Jako spousta kluků podlehl v BUD/S psychickému nátlaku. Měl problémy s jedním z mnoha cvičení ve vodě, při němž se kandidáti dostanou nebezpečně blízko zážitku pocitu topení. Je to děsivý pocit, jenž běžně vede k odchodu z programu kandidátů, kteří předtím vypadali jako mimořádně schopní. Tohle byl určitě i případ Jacoba, který bez ohledu na věk vypadal na papíře i osobně jako ideální kandidát SEAL.

Jednoduše nikdy nevíte.

Na námořní základnu Coronado jsem přišel v březnu 2003 poté, co jsem dokončil základní výcvik a školu a strávil nějaký čas v Great Lakes jen čekáním, až se v BUD/S uvolní místo. Coronado, rozrůstající se komplex v letoviskové oblasti v zálivu San Diego, je mimo jiné domovem Výcvikového centra speciálního vedení námořní války, kde probíhá šest měsíců dlouhý BUD/S. Vlastně jsem se dobrovolně přihlásil, že půjdu do Coronada skoro o měsíc dříve, abych pomohl s výcvikem jedné z předchozích tříd BUD/S, což bylo na jednu stranu vzrušující a na druhou odstrašující.

BUD/S typicky začíná pět týdnů dlouhým kondičním výcvikovým programem známým jako *indoktrinace* nebo „indoc“. Mohl jsem se mrknout i na pozdější fázi programu, když mě poslali do pobřežního výcvikového zařízení. Zde byli členové SEAL třídy 243 v závěrečné části programu. Tři a půl týdne intenzivního výcviku v zacházení s výbušninami a střelivem společně s náročným fyzickým tréninkem. Připadalo mi to nepopsatelně drsné, ale také napínavé. Mohl jsem si jen představovat, co museli ti chlapi v předchozích šesti měsících vydržet. Myslím, že jsem měl v hlavě nějakou představu, jaké to asi muselo být, ale vidět teď a tady ty, co to přežili, přibližně padesát drsňáků, válečníků Speciálních operací, všechny opálené a štíhlé, tak blízko cíli, bylo…no, inspirující.

A trochu děsivé.

Jeden den bylo mým úkolem stát vzadu ve skříňovém náklaďáku a vydávat kandidátům, kteří procházeli různými cvičeními, střelivo. Jeden z těch chlapů – nějaký starší student, možná skoro třicátník, si udělal chvíli času na kus řeči.

„Kolik je ti let?" zeptal se.

„Osmnáct,“ řekl jsem.

Ten chlápek se usmál. „Ty to nedáš,“ řekl suše.

Nevěděl jsem, co na to říct, a došlo mi, že pravděpodobně nejlepší odpovědí je neříkat nic. Takže jsem se na něj jen podíval.

„Jo,“ řekl a přikývl. A pak, jen pro případ, že jsem ho poprvé neslyšel, to zopakoval. „Nedáš to. Ale nedělej si s tím starosti. Vždycky to můžeš zkusit později znovu.“

Odešel a já se vrátil ke své práci a snažil jsem se vypustit z hlavy jeho názor, který byl očividně založený na mém věku a mladistvém vzhledu.

Každý rok se uskuteční několik tříd BUD/S, jejichž studijní plány se překrývají. Takže když třída BUD/S 243 dokončovala třetí fázi výcviku, třídy 244 a 245 už začaly a nacházely se v různých stádiích harmonogramu. Není neobvyklé, že člen jedné třídy ukončí BUD/S kvůli zranění nebo nesplnění standardu v jedné z požadovaných disciplín s pozdější třídou. Řekněme například, že kandidát nesplní standard plavání v oceánu, což je požadavek ve třetí fázi. Předpokládejme, že neskončí - a skončení ve třetí fázi je poměrně vzácné. Kandidát dostane další příležitost, i když se často „vrátí zpět“, aby se připojil k další třídě a výcvik dokončil. Podobně, pokud je někdo zraněný nebo nemocný a musí na chvíli vynechat, ale jinak prochází programem dobře a nechce v něm skončit, dostane další příležitost vrátit se zpět a dokončit jej s pozdější třídou.

Vstoupil jsem do SEAL výcviku jako člen BUD/S třídy 246. V naší třídě bylo 168 mužů a z tohoto počtu jich jen 22 dosáhne cílové mety. A to přitom bude jako součást třídy 246 absolvovat ještě několik dalších kluků z předchozích tříd.

V tomto smyslu není výcvik BUD/S úplně nemilosrdný. Ovšem asi ve všech dalších ohledech je to naprosto nemilosrdné šest měsíců trvající neustálé utrpení.

Řekl jsem šest měsíců? Pokud započítáte indoktrinační fázi, což není ani zdaleka tak příjemné nebo povzbuzující období, jak může naznačovat jeho název, je to něco jako sedm měsíců a pár drobných. BUD/S byl jednou z nejlepších a nejhorších zkušeností mého života současně. Ale řekl bych, že je to jen sentimentalita, jíž trpí každý SEAL, který program úspěšně dokončil, a já bych ho nevyměnil ani za nic. Bylo to hrozné a vyčerpávající; někdy to bylo temně a podivně zábavné. Účelem BUD/S není jen zjistit, kdo chce být v Navy SEAL, ale kdo je na tu práci opravdu vybavený. Když jsem přijel do Coronada, věděl jsem, že jsem součástí toho prvního tábora. Ale ještě jsem nevěděl, jestli budu součástí toho druhého.

Ke cti námořnictva slouží, že chápe, že základní tábor ani A škola rekruta na fyzické a emoční požadavky BUD/S moc nepřipraví. Podle mého názoru by hození nováčka přímo do První fáze vyústilo v poměr úspěšnosti

někde kolem nuly procent. Aby se šance zvýšily, noví studenti v BUD/S vstoupí do předindoktrinační fáze, známé jako *Fyzický výcvik, odpočinek a zotavení*. (Physical Training, Rest and Recuperation - PTRR). V ní se klade důraz na přípravu a zdatnost spolu s lékařskými prohlídkami, aby se zajistilo, že kandidáti jsou schopni postavit se výzvám BUD/S. Všichni adepti z předchozích tříd, kteří se kvůli nemoci nebo zranění posunuli zpět, skončí v PTRR, kde trénují, zotavují se a obecně tráví čas čekáním na přidělení do další třídy, až ta třída dosáhne stejné etapy v programu, ze kterého kandidáta vrátili zpět. Pro tyto studenty může být PTRR dlouhým a frustrujícím zážitkem.

Když jsou počty dostatečné, přesune se celá třída k Indoktrinaci. Ačkoliv BUD/S je technicky vzato třífázový výcvikový program, Indoktrinace je mnohem víc než jen zahřívací kolo. Zeptejte se kohokoliv, kdo jí prošel - indoc je to, kde BUD/S vážně začíná. Je to pět týdnů intenzivního fyzického výcviku, cvičení a duševního vypětí, určeného nejen k přípravě třídy na obtíže BUD/S, ale i k představení zvyků a tradic, které jsou součástí balíčku celé zkušenosti. Indoc je naprosté a okamžité ponoření do světa BUD/S. Dvanáct hodin denně plavete, běháte, šplháte na laně, překonáváte překážkovou dráhu, nosíte nafukovací čluny a obecně zažíváte vyčerpání na úrovni, jakou jste si ani nedokázali představit. Také trávíte nějaký čas ve třídě, kde vstřebáváte lekce o étosu SEAL s důrazem na etické a čestné chování.

Během Indoktrinace se kandidát SEAL seznámí s ponížením a vyčerpáním, které s velkou vášní rozdávají instruktoři, jejichž úkolem není jen cvičit, ale i dotlačit studenty fyzickými a slovními prostředky k bodu zlomu. Prošel jsem základním táborem, takže jsem věděl, jaké to je, když vám velitel divize rekrutů (v podstatě instruktor výcviku) řekne, jaký bezcenný kus hovna jste. Ale to byla amatérská lekce ve srovnání s urážkami, jakými nás častovali instruktoři SEAL během BUD/S. Tihle chlapi byli neúnavní a dokonce vynalézaví; celkem často byli i vtipní. A i když vám ne vždy řvali do tváře - častěji jen zavrtěli hlavami a nazvali vás zasraným idiotem - někdy skutečně vypadali jako zlovolní parchanti, kteří se vyžívali ve sledování bolesti a utrpení svých rekrutů.

Popravdě, BUD/S instruktoři vykonávají důležitou službu. Jejich úkolem je vycvičit mladé muže pro jednu z nejnáročnějších pozic v armádě a částečně to dělají tak, že vyřazují každého, kdo není stoprocentně oddaný